

ΔΕΚΑ ΠΕΝΤΕ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΙΣ

Πνεύμα τοῦ καλοῦ,
 στοὺς αἰθέριους κυματισμοὺς τῆς φωνῆς σου
 ἀναταράσσεται ἀπὸ κρυστάλλινους ἤχους
 ἡ διψασμένη μου ψυχὴ καὶ θαυμάζει.
 Πνεύμα τοῦ ὠραίου,
 ἡ κίνηση τῆς ἐσωτερικῆς ἀγωνίας
 ταλαντεύεται σὰ φύλλο χρυσό
 καὶ μεταμορφώνεται σὲ λεπτὴ λειτουργία
 ἀπὸ τῆ μοναξιά τῆς ἀγνωστῆς παρουσίας
 ἰδεατῆ, ἀντικρύζοντας τὴν ἁρμονία
 μὲ τὴ δίψα τῆς οὐράνιας ἠδονῆς.
 Ἡ δροσιά ποῦ ἀπλώνεται ὡς τὴ δύση,
 ἡ φευγαλέα μορφή τῶν εἰδώλων,
 ἡ γοητεία τῆς μυστικῆς θεβαιότητας
 καλοῦνε τὴν ἀλήθεια μιᾶς ἀμίμητης εὐαισθησίας
 ν' ἀποκαλύψει στὴν εἴσοδο τῶν αἰσθήσεων
 τὰ μυστήρια τῆς λατρείας τῆς ὁμορφιάς.
 Ἄδιάστατο πνεῦμα,
 ξεχωριστὴ τοῦ σκοποῦ μου ἐλεύθερη φύση,
 τῆς δικῆς μου ἀνεξήγητης ἀρχῆς ἡ αἰτία!

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ

Ἄπὸ τὸ φόβο τῆς ἀλήθειας μακριὰ
 καὶ τὸ στεναγμὸ τῆς χλιαρῆς ἄμμου
 τὸ ἀνέλπιστο μὲ τὰ ρίγη τῆς νύχτας
 σέρνεται στὶς ὑγρὲς γωνίες τῶν ματιῶν
 καὶ ἡ ἀνάσα τῶν μονότονων ἤχων
 ἀπλώνει τὸ λουλουδένιο προσκέφαλο
 στῆς ἑβδομῆς ἡμέρας τῆ φυγῆ.
 Θαμπὴ τοῦ νερένιου κυματισμοῦ ἡ δύση
 γαργυρινὰ πλάι στὶς χλωμὲς ἀνταύγειες
 μὲ τὴ σοβαρότητα τῆς ἀμφιβολίας
 περιμένοντας ἀπὸ τὴν ἄφωνα ἑσπέρα
 τὴ μυστικὴ συγκατάθεση τῆς λατρείας,
 μὴν στῶν δακρῦν τῆ μουσικῆ,
 μὲ τὴ γεύση τῆς πικρῆς ἠδονῆς
 στὸν ὕπνο τὸν ἀσκίαστο τοῦ ἀνέλεου οἴκτου.

ΦΥΓΗ

Θαμμένος στὸ φορτίο τῆς ἀγωνίας ἡ γνώσης
 ἀπομακρύνθηκε στοὺς ἀδιαπέραστους ἀτμούς τοῦ φεγγαριοῦ
 πάνω στὶς ὀράτες οὐκίες τοῦ κοιμημένου νεροῦ
 παίρνοντας τοὺς σφυγμοὺς τῆς ἑσπερινῆς λειτουργίας
 ἀπὸ τὴν ἀπόκρυφη μοῖρα τῆς στάχτης
 ποῦ σκορπίστηκε μὲ τὶς νιφάδες τοῦ χιονιοῦ
 ἄργη καὶ ἀταξίδευτη, σιωπηλὸ, σιδερένιο ποτάμι.
 Κι ἔφυγε σὰν παρείσαχτος χωρὶς προορισμὸ
 παραδίνοντας τοὺς χλιαροὺς ἡλιους τῆς νύχτας
 στὴν ἀλήθεια τῆς μεθυσμένης πορείας
 χωρὶς τοῦ ἀόριστου ὄνειρου τὰ χέρια
 νὰ χαράζουν τὰ σημάδια τῆς μυστικῆς λατρείας
 στὸ κυρτωμένο ἀφτέρουγο σούρουπο τῆς πέτρινης κραυ-
 γῆς.

ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΙ

Ἄπὸ τῆ μαρμαρυγῆ τοῦ καθαροῦ νεροῦ
 ποῦ καλοῦσε τὸ ἀληθινὸ σου ὄνομα
 πρόβαλαν τὰ θαλασσοπούλια μὲ κόκκινα φτερά
 καὶ ἔκοψαν τῆς σιωπηλῆς ἐποχῆς τὸ νῆμα
 μὲ τὴ συντριβὴ τῆς τελευταίας προσευχῆς.
 Ποῦλὶ τῆς ἐλπίδας μὴν ἀφουγκράζεσαι
 τὸ μουρμούρισμα τῆς φωτιᾶς στὴ γαλατεία δύση.
 Κι ἂν ἀργοῦν τοῦ δειλίνου τὰ σκοτεινὰ χέρια
 μ' ἕνα θρόισμα τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Κριοῦ,
 ἡ πεθαμένη ζωὴ θ' ἀναρριχῆσει τὸ αἷμα
 τῆς γυμνωμένης καρδιάς καὶ θὰ σταλάξει

τὸ δάκρυ τῆς ἀπύθμενης ματιᾶς
 πάνω στὴ βοή τοῦ παγωμένου ἀνέμου
 ποῦ γυρεύει τὴν ἀπόκριση τῆς σιωπῆς
 στὸ μελανὸ τὸ πέλαγο τῆς αἰώνιας γαλήνης.

ΤΟ ΑΠΑΘΛΟ ΚΑΙ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Ἔντονα χρώματα στὶς ἀκίνητες λίμνες
 σαλεύουν πάνω στὶς κοιμισμένες μαρμάρινες μορφές
 ποῦ βουλιάζουνε στὴν κούραση τῶν ἀποστάσεων
 ἄφωνες, γελασμένες ἀπ' τὴν ὑπόσχεση τῶν νικητῶν.
 Στὸν ἀέρα ποῦ συμπιέζεται μὲ τὶς ρυτίδες τοῦ χρόνου
 κανένα τέλος δὲν ἔρχεται· μόνο τὸ δάκρυ τῆς τρελλῆς
 ἀξιώνεται νὰ κυλήσει στὴ νοσταλγία τῶν αἰώνων
 ἀφαιρώντας ἀπὸ τὸ νόημα τῆς ὄρφανῆς ἀνάσας
 τὶς στάλες τοῦ φωτὸς ποῦ τσακίζεται
 στὰ ματωμένα ραγίσματα τῆς ἑσπερινῆς ὄπτασις.

ΑΝΑΛΑΜΠΕΣ

Ἐνα πρόσωπο, ποῦ κουβαλᾷ
 τὴ φωτισμένη θάλασσα τῆς ἑσπέρας
 παρασύρεται στὴ ροῆ τῆς παράξενης ὁμορφιάς
 πάνω στοὺς πορφυροὺς καὶ αὐλοὺς κυματισμοὺς
 ἐπιβάλλοντας στὶς ἀνταύγειες τοῦ καθρέφτη
 τὴν καθαρότητα μιᾶς ἀνάγλυφης οὐκίης
 μοναχικῆς στὸ ἀέναιο ταξίδι τῶν ἀποστάσεων.
 Μιὰ καθυστερημένη ἀναλαμπὴ στὴ μονότονη ἀλήθεια
 δὲν ἔφερε στῶν ἀνθισμένων γιαισεμιῶν τὴ διάφωση ἀγνότητα
 τὴν ἀόριστη ἐντύπωση μιᾶς ἀπόκοσμης γοητείας
 γιὰ τὰ μάτια τῆς νύχτας ποῦ ὄνειρεύονται ξεχασμένα
 ἀκολουθώντας τὸ ἀνήσυχτο τοῦ ἀνέμου, προαιώνιο κάλεσμα.
 Στῶν κλεισμένων βλεφάρων τὴν ἀπειρη θλίψη
 μιὰ κοιμισμένη μεταμόρφωση χαράζει σιωπηλὴ
 τὴν καμπύλη τῶν παγωμένων δακρῶν τῆς γαλήνης
 ποῦ λικνίζεται ἀνώνημη στὴν ἰσορροπία τοῦ ἄψυχου γα-
 λαξία.

ΝΗΜΑΤΑ

Πέρασε ἀπὸ τοὺς παγωμένους ἀνθοὺς τοῦ ἀλάλητου κήπου
 μὲ τὴν ψυχρὴ ἐλεύθερη ν' ἀνασαίνει
 τὸ γλυκύτατο ἄρωμα τῶν ραγισμένων τραγουδιῶν.
 Καὶ βάδισε σ' ἕναν ἄνισο ἀγῶνα χωρὶς δικαιώματα
 μέσα στὸν κόσμο τῶν κομματιασμένων νημάτων
 νικώντας τὸ πάθος μὲ τὴν ἀρετὴ τῆς συχώρεσης
 καὶ ἀφήνοντας τὴν πληγὴ ἀνοιχτὴ στὴν εὐθύνη
 τῆς ἀσημένιας σιωπῆς καὶ τῆς ἀδάκρυτης θλίψης,
 χωρισμένη ἀπὸ τὸ λάθος ποῦ τὴν ἔφερε μηχανικὰ
 στὴν ἀμμουδιά τῶν χειμωνιάτικων ματιῶν
 ποῦ στάλαζαν στὰ παρθενικὰ χεῖλη
 τὸ ἀμίλητο τὸ δάκρυ τῆς ἀπρόσωπης ἡμέρας.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

Ὅστε λοιπὸν μάταια ὁ σιδερένιος ὕπνος
 μετροῦσε τῆς οὐράνιας πλάνης τὴ λογικὴ
 ἀφοῦ βουδάρθηκαν οἱ πηγές τοῦ μυστικοῦ
 μέσα στὴν ἀδράνεια τοῦ μοιραίου κατακλυσμοῦ.
 Ἔτσι καὶ οἱ μάρτυρες τοῦ ἀδιάστατου χρόνου
 θὰ φθαροῦν στοὺς κύκλους κλεισμένοι τῆς φωτιᾶς
 διαβαίνοντας σκυφοὶ τὸ κατώφλι τοῦ ἱεροῦ σου,
 σιωπῆ τῆς ἐφήμερης δικῆς μου μνήμης
 χωρὶς νὰ φωτίζει τῶν ματιῶν τους τὸ κενὸ
 ἢ λαχτάρα γιὰ τὸ θαῦμα ποῦ καρτεροῦσαν.

ΚΡΑΤΗΣΕ ΤΗ ΖΩΗ

Κράτησε τὴ ζωὴ του περιμένοντας μέρα καὶ νύχτα
 τὸν ἀγνωστο ἐπισκέπτη ἀπὸ τοῦ ὀρίζοντα τὸ δάθος
 νὰ προβάλλει κρύβοντας στὸ χέρι τὸ ἀδέβαιο

τήν παράξενη ουσία τῆς ἀλήθειας.

Κι ἀγάπησε τὰ δάκρυα τῶν σθησιμένων κεριῶν
πού τὸν ἀκολουθοῦσαν ζητώντας τὸ μερίδιο τῆς μνήμης
ὡς ἀγρυπνοῦσαν μὲ τῆς φλόγας τοὺς τὴν κίνηση
πλάι στὸν ξοδευμένο ἔρωτα τῆς νιότης.
Τώρα μιά μικρὴ ἀνεμώνα σκεπάζει τὶς πληγὲς τῆς νύχτας
μὰ δὲ φτάνει νὰ σταλάξει στὰ χρώματα τοῦ θανάτου
ἕναν ἀσάλευτο χτύπο ἀπ' τὴ γυμνωμένη καρδιά της.
Μόνον ὁ ἀπόηχος τῶν μακρινῶν θημάτων τῆς
τρεμοσθῆναι μέσα στὶς ρυτίδες τοῦ διαστήματος
καὶ χάνεται στοὺς θεριωμένους ἀγρούς τῆς ὑποχρεωτικῆς
(πορείας).

ΕΞΗ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1

Ὡστόσο ξαναγύρισε ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς σιωπῆς
κι ἔφερε τὸ χαμόγελο τῆς θάλασσας·
στὶς κοραλλένιες σκιὲς τοῦ προσώπου τῆς γῆς
νὰ μεθύσει ἀπὸ τῆς ματιᾶς τὸ τρυφερὸ χᾶδι.
Ὁνειρεύτηκε ἕνα τραγούδι ν' ἀργοπεθαίνει
στοὺς ἡλίους πού βασιλεύουν μακρινοὶ
ἀνάμεσα στὰ ποτάμια μὲ τὶς παπαροῦνες.
Καὶ στῆς ἀγωνίας τὰ θελοῦδινα δίχτυα
ἔπλεξε μίαν ἐλπίδα τρελλὴ μὲ τὶς ἀφηρημένες γραμμὲς
πού χάραξαν τὰ φευγὰτα πουλιὰ τῆς αὐγῆς
στὴν ἐφήμερη προσφορά τῶν ἀπλωμένων χεριῶν.

2

Σκαλισμένη στὸ μάρμαρο ἡ ὑπόμνηση
πὼς θὰ ὑπάρχει καιρὸς γιὰ περισσότερες συζητήσεις
γύρω ἀπὸ τὸ ἀτέλειωτο θέμα τῶν σειρήνων
πού καλοῦν τὸν Ὀδυσσεά σ' ὄδυνηρὲς ὑποχωρήσεις.
Κι ὡστόσο ἀναποφάσιστοι θὰ κοιτάζουμε τὴν ταραχὴ
νὰ χαράζει μὲ τὰ νύχια τὸ σύμβολο τοῦ φόβου
πάνω στὰ γυάλινα παράθυρα τῆς τρέλλας
πού μᾶς συντροφεύει πιστὰ ὅταν πλανιῶμαστε χαμένοι
στὰ νεκροφυλάκια τοῦ ὑγροῦ φθινοπωρινοῦ ἀνέμου.

3

Μὲ τὴν ἐπιδοκιμασία μιᾶς ἀνάξιας ζωῆς
πού πίστευε πιστὴ καὶ ἀδολὴ
ἀντίκρουσε χωρὶς ἀποστροφή
τὰ λεηλατημένα χρόνια
μὲ τοὺς ἀπειλητικὸς ἤχους τῶν λέξεων
πού τοῦ θύμιζαν πιεστικά
τὰ γκριζὰ πρόσωπα τῶν νεκρῶν
ὅταν σταμάτησε νὰ παίζει τὸ ρόλο του
στὸ ἀνυπόμονο βάθος τοῦ ἰλιγγίου.
Κι ἔμεινε κυκλωμένος
ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα τῶν ἀλλοιωμένων χρωμάτων
καὶ τὴν ἀκίνησια τῶν γυάλινων ματιῶν
πού τὸν ἐξέταζαν παγερά
στὸ ὄνομα τῆς ἀχρηστης θυσίας του.

4

Ἀκολουθοῦν τὴν ἀρετὴ πού λουλουδίζει
τῆς ὁμορφιάς οἱ ἀτρύγητοι ἀμπελώνες
μὲ τὴν εὐχὴ τῶν ὑψωμένων σταθίων
πού κυβερνοῦν τὴν ἀμίλητη προσφορά
καὶ τὸ τραγούδι τοῦ ἀχνιστοῦ αἵματος.
Μέσα σ' ὀλόλευκες νύχτες
μιά τρυφερὴ σταγόνα γλυκύτητας
προσφέρει τὸ λατρεμένο κορμί της
στὰ ἐρωτικὰ χᾶδια τοῦ ἀνάλαφρου ἀέρα
ντυμένο μὲ τὴν ἀνατριχίλα τοῦ νεροῦ
καὶ τὴν παράφορη μουσικὴ
πού ξεχύνεται κυματιστὴ
ἀπὸ τὴν ἀνάσα τῆς βροχῆς
καὶ τοὺς ἐξαντλημένους ἤχους
μιᾶς τελετουργικῆς δοκιμασίας
κοκκινίζοντας ἀπὸ ντροπαλὴ εὐτυχία

μπροστὰ στὸ ὑπέροχο μυστικό.

5

Ἀπὸ τὸ πράσινο βελοῦδο τοῦ νεκροῦ νεροῦ
ψεύτικοι ἡλιοὶ μὲ χαιρετοῦν σιωπηλὰ
ὅταν κατηφορίζω τὸ τόξο τῆς ἀγρύπνιας
στὴ θύμηση μιᾶς ἀνοιξευμένης ἐποχῆς.
Γνωστὴ, φορτωμένη μὲ τὶς τροχιὲς τῶν πυγολαμπίδων
τρέχει γελώντας ἀνέμελα στὸ μισόφωτο
ἐνῶ οἱ σαῦρες οὐρλιάζουν σπαραχτικά
τριγυρισμένες μὲ θνητὲς λάμψεις τῆς καταρρέουσας
(σικῆς).

Κι ἀπὸ τὸν χαμένο παράδεισο τῶν ὄνειρων
ἀκαθόριστα σχήματα χορεύουν ὑστερικά
σαρκάζοντας τὴν πορεία τῆς ἀφρούρητης ἐπιστροφῆς
πού μοιράζεται τὸν ὕπνο μὲ τὴ λάσπη τοῦ δρόμου.

6

Ἕνας χάρτινος ἀετὸς πού διαλύεται
μὲ τὶς σκέψεις τοῦ σκοτεινοῦ ὄραματος
εἶνε ἡ συλλογὴ ἀπὸ παράξενες πεταλοῦδες
στὸ σανιδένιο πάτωμα τῆς προμονῆς.
Τὸ φῶς πού ἔρπει ἀδέσθιο ἀπὸ τὶς χαραμάδες
δὲν νικά τὴ νύχτα τῆς ὑποψίας
πού πλανιέται σὰ φήμη δισταχτικὴ
στὶς ἀφύλαχτες στοὲς τῆς δειλίας
οὔτε ὁ χειμῶνας ἀρκεῖ νὰ σκορπίσει
τὴν ἀσυνείδητη ὀμίχλη τῶν ματιῶν
πού συγκεντρώνεται πηχτὴ καὶ πλημμυρίζει
τὶς ἀνεμόδαρτες γωνιᾶς.
Ὅμως ἤρθε ἀντίθετα στὴ ροὴ τοῦ χρόνου
περνώντας ἀπὸ τὰ σφραγισμένα παράθυρα
καὶ πρόσφερε στὴν ξερὴ ἐποχὴ
τὸ κόκκινο μὲ αἶμα τριαντάφυλλο.
Κι ὅπως χανόταν ἡ μορφὴ
μὲ τὶς κηλίδες τῆς ραγισμένης καρδιάς
ἀπὸ τὸ παραμορφωμένο τοῦ καθρέφτη εἶδωλο,
τὸ σιδυλλικὸ χαμόγελο παιχινίδισε
στὸ πρόσωπο τὸ ἄμορφο
πού καρτεροῦσε τὴ νυχτερινὴ βροχὴ νὰ ρθεῖ
μὲ τὴν ἀπάτη τῆς πικρῆς ἱκανοποίησης.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΑ "ΑΧΑΪΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ,

1

Στὸ ἀσύννορο ἄθος τῆς σιωπῆς μου
—τέλειο σύννεφο χωρὶς καταγωγή—
ἡ λεπτὴ γύρη τῶν ματιῶν σου
Πάνω στὸ πλατὺ σου φῶρεμα
ὁ ἀνεμος τῆς καρδιάς μου.
(Τὸ δικό σου ὄνομα θορυβεῖ
στὰ ζεστὰ χεῖλη τῆς Κυριακῆς.
Εἶσαι ἡ ἀπέραντη ὄχθη
πού ἐκβάλλουν στὸ φῶς τὰ ὄνειρά μου).

Κοίττα πὼς θριαμβεύω
Κοίτα πὼς θριαμβεύω
πού ἔσκαψαν οἱ ὦμοί σου.
Στὰ πέταλλα τῆς ἐκπληχτικῆς χαρᾶς
ἡ γύμνια σου μὲ ἀναγγέλει.

2

Ἡ χωρητικότητα τῆς ἀγάπης
μετριέται σὲ θαύματα:
ἀγγίζω τ' ὄραμά σου
ὅπως τὰ στήθη σου τὸν χιτῶνα τῆς μέρας,
σὲ πλησιάζω
ὅπως ἡ καρδιά μου τὰ χεῖλη τοῦ πυρετοῦ,
ἀγαπημένη τῶν κοιλάδων, μικρὴ μνηστὴ τῆς ξαστεριάς,
ἀστραπὴ φυλαγμένη στὴν κιβωτὸ τοῦ ὄνειρου.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΤΗΣ